

МАРІЯ.

Сичкѣтъ, сладка учителко, но много обичамъ този хубавъ пръстенъ, който задържаваше Любка за да прави погрѣшки.

ГРОЗДАНА.

Ако да бѣхъ имала единъ такъвъ подобенъ пръстенъ, щехъ да имамъ честобоцканъ прѣста си.

УЧИТЕЛКА.

Обичамъ ви невинността, драга, но щѣ ви науча нѣщо; ный синца имамъ поединъ такъвъ пръстенъ.

СОФІЯ.

Облагамъ ся, че го получихъ, сладка учителко, не е ли совѣстѣта ни, която ни бode когато сгрѣшимъ?

УЧИТЕЛКА.

Съвсѣмъ праведно казахте драга.

ВЪЛКАНА.

Вый ще видите, че е туй моя пръстенъ, който ми често казва, че е лошово да рытамъ съ крака; азъ правѣхъ сичко както Любка, когато е былъ малъкъ, и майка ми е тѣй лоша, както неговата; защото казва: „Защо цвѣлите туй дѣте? дайте му туй що иска:“ Азъ дѣто знаѣхъ туй, плачѣхъ, по триесетъ пѣти на день, но вѣрвайте че щѣ ся поправѣхъ отъ страхъ да небы да постанѣ единъ звѣръ като Любка.

МАРІЯ.

Нимà когато е чловѣкъ лошъ, поставя страшило и има рокове?